

Uz stingriem pamatiem

Iepretī jaunuceltajai ēdnīcai-kafējnīcai atrodas nams, ar kuru saistās kāds posms Līvānu PMK brigādes Eduarda Veigura biogrāfijā.

— Lūk, šeit kādreiz bija mana skola, — viņš nesteidzīgi stāsta. — Pēc skata, tiešām, necils nams. It īpaši salīdzinājumā ar tagad būvējamajiem.

Patiešām, jaunā ēdnīca - kafējnīca izskatās visai mūsdienīgi. Faktiski Līvānu celtnieki šeit visu jau paveikuši. Atlicis jauno ēku un tās apkārtni sakopt pilnībā. Šeit arī sastapām vienu no labākajiem Līvānu PMK brigadieriem.

— Veigura brigādei parasti uzticam visgrūtākos un atbildīgākos uzdevumus, — stāsta PMK partijas organizācijas sekretārs Jevgeņijs Paškevičs, — Viņš ir cilvēks, uz kuru var palauties jebkurā situācijā, labs darbaudzinātājs jaunajiem.

Par celtnieku Eduards Veigurs kļuva armijā. Un lūk, jau piecpadsmit gadus palicis uzticīgs šim nebūt ne vieglajam amatam. Viņa pirmā jaunceltne Līvānos bija toreizējā kļēģu fabrika, tagad būvmateriālu un konstrukciju kombināts. Veigurs un viņa brigāde strādāja arī eksperimentālā māju būves kombināta korpusu, dzīvojamu namu,

jaunā bērnudārza uzbūvēšanā.

— Tā ka mūsu darbu galvenais profils ir betonēšana, tad brigādē vienmēr noriko uz nūles ciklu, — stāsta brigadieris. — Bet ikvienu ēku sāk būvēt no pamatiem. Tātad no tā, cik kvalitatīvi darbu veiksīm mēs, atkarīgs, cik izturīga būs visa jaunā ēka.

Tas nepavisam nav pārspīlēti teikts. No tā, kādā tempā un kvalitātē strādā Eduarda Veigura brigāde, atkarīgs jaunceltnes turpmākais liktenis. Gan brigadieris, gan viņa padotie tā labi apzinās. Piemēram, būvēja sūkņu staciju jaunajam bērnudārzam. Bija rudens, un sešus metrus dziļā būvbedrē apņēma tā, ka divi sūkņi ar grūtībām sūknēja ūdeni. Kā gan tādos apstākļos

betonēt! Viri pamatīgi nomocījās, tomēr paveica visu tik kārtīgi, ka izpelnījās īpašu uzslavu.

— Ja strādāt, tad tikai tā, kā liek sirdsapziņa, — atzīst brigadieris. — Lai pēc tam nevajadzētu pārtaisīt. Lai būtu pašiem patīkami uz savu darbu lūkoties, lai nepieviltu tos, kas leradīšies pēc mums.

Brigadieris — tiešais ražošanas organizators. Rūpnīcas cehā tas ir daudz vienkāršāk — viss pārbaudīts praksē, rūpīgi nostrādāts, bet jaunbūvē situācija ir savādāka. Šeit laudis atkarīgi gan no laika apstākļiem, gan no vajadzīgo mehānismu un materiālu piegādes. Teiksim, nav laikus atvests celtnis, cements... Diemžēl tas bieži vien rada garu garās «pīppauzes». Eduarda Vel-

gura brigādes viri vienmēr atrod, ko darīt. Viņš nodomus pilnīgi saskaņo ar ceturtnā iecirkņa priekšnieku Vladimīru Lončakovu. Taču tas gan nenozīmē, ka nepastāv savstarpējs prasīgums. Ja meistars devis uzdevumu — esi tik laipns, gādā arī tehniku, materiālus. Tad arī prasības būs pamatotas.

Sis gads brigādei ir veiksmīgs. Pirmā vieta pirmajā ceturksnī. Un kā balva — ekskursija uz Novgorodu. Bet kas gan var būt vēl interesantāks celtniekam: pabūt šajā pilsētā — milzīgajā senās krievu arhitektūras muzejā.

— Tagad gan materiāli vairs nav kādreizējie, arī arhitektūra cita, — saka brigadieris. — Mūsu celtnēm ir ne mazums priekšrocību. Taču ir lietas, kas mums noteikti jāņem vērā no senajiem celtniekiem: augsta meistariņa pat vissīkākajās detaļās.

Nevar apgalvot, ka brigādē izliek bez kadru maiņas. Trīsdesmit septiņus gadus vecais brigadieris savējo vīdū ir pats vecākais. Taču darbs ar jaunajiem ir pastāvīga viņa ikdienas sastāvdaļa. Vinaprāt, uzslavu pelnījuši daudzi: Saša Zabutņovs, Viktors Durnevs, Volodja Stefankovs, Saša Vajkovičs. Dienā, kad tikāmies ar brigadieru, vīrums strādnieku ierīkoja telefonu sakaru līniju līdz jaunceltnē.

— Uzticaties?

— Esmu absolūti pārliecināts, ka mana klātbūtne tur nav tik nepieciešama. Nu, bet ja kas gadītos, noteikti paziņos.

Tā tam jābūt: kolektīvam, ko vada medaļas «Par darba varoņību» īpašnieks, komunistiskā darba triecienieks Eduards Veigurs, allaž ir stingri pamati.

I. KOROLOVA

Attēlā: Aleksandrs Zabutņovs un Eduards Veigurs ir gandarīti: savus svētkus brigāde sagaida godam.

J. Tračuma foto

